

Четвъртък, 7 юли 2011 г.

7. Изразява загриженост, че подгрупата по въпросите на насилието, свързано с пола, която трябваше да координира хуманитарната реакция в отговор на сексуалното насилие, беше премахната преди година и половина поради липсата на лидерство от страна на Фонда на ООН за населението (ФНООН); следователно призовава за преразглеждане на системата за координация на хуманитарните дейности на място;
8. Изразява загрижеността си поради обстоятелството, че MONUSCO не успя да използва мандата и правилата на ангажимента си по-активно, за да предостави защита срещу подобни масови изнасилвания, включително беззакония, извършени от самите сили на ООН; все пак признава, че присъствието на ООН продължава да бъде необходимо за достъпа до хуманитарна помощ; настоява, че мандатът и правилата за действие на MONUSCO трябва да бъдат прилагани решително, за да се гарантира по-ефективно сигурността на населението; приветства решението за удължаване на мандата на мисията до 30 юни 2012 г.;
9. Призовава Европейския съюз и неговите държави-членки да подкрепят дейностите на мисиите EUSEC ДРК и EUPOI ДРК; призовава въпросите за борбата срещу сексуалното насилие да се интегрират напълно в операциите, свързани с общата сигурност и отбрана;
10. Остава дълбоко загрижен за настоящата хуманитарна ситуация в Демократична република Конго и за недостатъчното финансиране за този регион поради намаляване на финансирането от страна на някои двустранни донори; изразява силно съжаление за това, че до момента наличните средства достигат само до малък брой жертви; призовава Комисията да запази равнището на финансиране, предвидено за хуманитарна помощ в източната част на Демократична република Конго;
11. Призовава Комисията да представи законодателни предложения относно „полезните изкопаеми от зони на конфликт“, които подхранват войната и масовите изнасилвания в ДРК, за да води борба срещу безнаказаността, по подобие на американския закон Dodd-Frank (особено раздел 1502), който налага ново изискване за докладване за произведени стоки, за които се използват „полезни изкопаеми от зони на конфликт“;
12. Отбелязва, че планът за разрешаване на конфликта в Южна Киву, който отдаваше предимство на военното решение на проблема, се е провалил; счита, че решението на този конфликт трябва да бъде политическо и изразява съжаление за липсата на смелост от страна на международната общност; счита, че е настъпил моментът да се излезе отвъд простото осъждане и че правителството на Конго, Европейският съюз и ООН следва да поемат отговорност и да предприемат конкретни действия за прекратяване на тези зверства; посочва, че ако нищо не се промени, хуманитарните организации ще трябва да останат в региона още дълго време;
13. Възлага на своя председател да предаде настоящата резолюция на Съвета, на Комисията, на заместник-председателя на Комисията/върховен представител на Съюза по въпросите на външните работи и политиката на сигурност, на Африканския съюз, на правителствата на страните от региона на Големите езера, на президента, министър-председателя и парламента на Демократична република Конго, на генералния секретар на ООН, на специалния представител на ООН по въпросите на сексуалното насилие при въоръжени конфликти, на Съвета за сигурност на Организацията на обединените нации и на Съвета по правата на човека към ООН.

Индонезия, включително нападения над малцинствата

P7_TA(2011)0341

Резолюция на Европейския парламент от 7 юли 2011 г. относно Индонезия, включително нападения над малцинствата

(2013/С 33 Е/24)

Европейският парламент,

— като взе предвид своята резолюция от 16 декември 2010 г. относно годишния доклад за 2009 г. относно правата на човека по света и политиката на Европейския съюз в тази област ⁽¹⁾,

---

(1) Приети текстове, P7_TA(2010)0489.

Четвъртък, 7 юли 2011 г.

- като взе предвид, че Индонезия беше избрана за член на Съвета на ООН по правата на човека (UNHRC) през май 2011 г.; като има предвид, че към членовете на UNHRC има изискване да поддържат най-високи стандарти при популяризирането и защитата на правата на човека,
  - като взе предвид, че през 2011 г. Индонезия председателства Асоциацията на Югоизточните Азиатски нации (АЮИАН), като взе предвид Хартата на АЮИАН, която влезе в сила на 15 декември 2008 г., както и създаването на Междуправителствена комисия на АЮИАН по правата на човека на 23 октомври 2009 г.,
  - като взе предвид Международния пакт за граждански и политически права, който Индонезия е ратифицирала през 2006 г.,
  - като взе предвид Глава 29 от Конституцията на Индонезия, която гарантира свобода на религията,
  - като взе предвид членове 156 и 156, буква а) от Наказателния кодекс на Индонезия, които забраняват богохулството, ереста и злепоставянето на религията чрез печата,
  - като взе предвид Президентския указ № 1/1965 относно предотвратяването на богохулството и злоупотребата с религии,
  - като взе предвид декларацията на ЕС от 8 февруари 2011 г. относно скорошното нападение и убийства на ахмадисти в Бантен,
  - като взе предвид Споразумението за партньорство и сътрудничество (СПС) между ЕС и Индонезия, и първия кръг от диалога за правата на човека, проведен в този формат през юни 2010 г. в Джакарта,
  - като взе предвид член 122, параграф 5 от своя правилник,
- A. като има предвид, че Индонезия е най-голямата в света страна с преобладаващо мюсюлманско население, и като има предвид, че традициите на Индонезия в областта на плурализма, културната хармония, свободата на религията и социалната справедливост са част от националната идеология „Панкасила“,
- Б. като има предвид, че има значително нарастване на броя на случаите на нападения срещу религиозни малцинства, особено срещу ахмадисти, които считат себе си за мюсюлмани, но също така срещу християни, будисти, както и срещу прогресивни организации на гражданското общество,
- В. като има предвид, че след забраната от 2008 г. да се разпространява учението „Ахмадия“, министърът по религиозните въпроси на Индонезия многократно е призовавал да се наложи пълна забрана на мюсюлманската общност „Ахмадия“ – мярка, която вече е предприета в три провинции – Западна Ява, Южен Сулавеси и Западна Суматра, като има предвид, че на 6 февруари 2011 г. в Сikeusik, провинция Бантен, поне 1 500 души нападнаха 20 членове на мюсюлманската общност „Ахмадия“, при което трима от тях бяха убити, а няколко бяха тежко ранени, което накара президентът на Индонезия да заклеми деянието и да поиска разследване,
- Г. като има предвид, че след това нападение, на 8 февруари 2011 г. стотици хора подпалиха три църкви и нападнаха свещеник в град Темангунг, Централна Ява, след като християнин, обвинен в обида на исляма, беше осъден на пет години затвор, вместо на смърт, както са очаквали нападателите и като има предвид, че Общността на църквите в Индонезия е регистрирала 430 нападения срещу християнски църкви през последните шест години,
- Д. като има предвид, че над 150 лица вече са арестувани или се издирват, съгласно член 156 и 156, буква а) от Наказателния кодекс на Индонезия, и като има предвид, че има доказателства, които сочат, че местни подзаконовни актове за богохулството, ересите и злепоставянето на религията чрез печата се използват от екстремисти, за да репресират свободата на религията и да подклаждат напрежение и насилие между общностите,

Четвъртък, 7 юли 2011 г.

- Е. като има предвид, че на 19 април 2010 г. Индонезийският конституционен съд потвърди законите за богохулството и ереста и отхвърли искането за тяхната отмяна, внесено от четирима изтъкнати ислямски учени и поне седем индонезийски организации на гражданското общество, както и от организации за защита на правата на човека, и подкрепено от още поне 40 други организации,
- Ж. като има предвид, че има достоверни сведения, а именно от Националната комисия по правата на човека, за нарушения на правата на човека, извършени от членове на силите за сигурност в Индонезия, включително подлагане на мъчения и други форми на лошо отношение, както и сведения за ненужна и прекомерна употреба на сила, по-специално на остров Папуа и на Молукските острови; като има предвид, че рядко отговорните лица са подвеждани под отговорност пред независим съд,
1. Приветства съвместната декларация, направена на 24 май 2011 г. от президента, председателя на Камарата на представителите, председателя на Съвета на регионалните представители, председателя на Народния консултативен конгрес, Върховните съдии от Върховния съд и Конституционния съд и други висши държавни служители, в която се призовава за потвърждение на националната идеология „Панкасила“ и за защита на плурализма;
  2. Подчертава напредъка, който през последните години Индонезия бележи в прилагането на принципите на демокрацията и правовата държава и отдава голямо значение на поддържането и задълбочаването на хармоничните отношения между Европейския съюз и Индонезия в много области, както е отразено в Споразумението за партньорство и сътрудничество(СПС) между ЕС и Индонезия;
  3. Приветства ангажиментите, поети от Индонезия преди избирането ѝ за член на UNHRC на 20 май 2011 г., включително да ратифицира всички важни инструменти в областта на правата на човека, по-специално Международната конвенция за защитата на всички лица срещу насилствено изчезване;
  4. Изразява сериозна загриженост от случаите на насилие срещу религиозни общности, по-специално мюсюлманската общност „Ахмадия“, срещу християни, бахаи и будисти; изразява загриженост, че нарушаването на свободата на религията подкопава правата на човека, гарантирани в Конституцията на Индонезия, включително забраната за дискриминация, както и свободата на изразяване, на мнение и на мирни събрания;
  5. Призовава индонезийското правителство, а именно министърът по религиозните въпроси и индонезийските правораздавателни органи да гарантират, че принципите на правовата държава се прилагат и отстояват, и че извършителите на религиозно насилие и омраза са подвеждани под отговорност;
  6. Изразява дълбока загриженост от местните подзаконовни актове за богохулството, ереста и злепоставянето на религията чрез печата, които са податливи на злоупотреба, както и от Съвместния министерски указ, с който се забранява разпространяването на ученията на мюсюлманската общност „Ахмадия“, и призовава индонезийските органи да ги отменят или да ги преразгледат;
  7. Приветства работата на индонезийското гражданско общество, включително мюсюлмански, християнски и светски експертни групи, организации за защита на правата на човека и организации за борба с тероризма, които популяризират и насърчават плурализма, свободата на религията, хармонията между религиите и правата на човека;
  8. Настоятелно призовава индонезийското правителство да следва препоръките на върховния комисар на ООН по правата на човека и по-конкретно да покани специалния докладчик на ООН за свободата на религията и религиозни убеждения да посети страната;
  9. Приветства разследването на довелите до смъртни случаи нападения срещу общността „Ахмадия“ през февруари 2011 г. в Западна Ява, което предизвика смяната полицейските началници на регионално равнище и на ниво провинция, доведе до повдигането на обвинения срещу девет полицейски служители за пренебрегване на служебните им задължения и до подвеждането под наказателна отговорност на 14 други лица за извършени престъпления, и призовава за независим мониторинг на процесите срещу обвиняемите, за да се гарантира, че е въздана справедливост за всички заинтересовани страни;

Четвъртък, 7 юли 2011 г.

10. Призовава индонезийските органи да разследват твърденията за нарушения на правата на човека от страна на членове на силите за сигурност и да образува наказателно преследване срещу отговорните лица, включително срещу лица на ръководни постове;
11. Призовава за незабавното и безусловно освобождаване на всички затворници на съвестта, които са били задържани и обвинени само въз основа на участието им в мирен политически протест, което е в противоречие с духа на Закона за специалната автономия от 2001 г., според който населението на остров Папуа и на Молукските острови, както и други етнически и религиозни малцинства имат право да изразяват своята културна идентичност;
12. Призовава Делегацията на ЕС и дипломатическите мисии на държавите-членки да продължават отблизо да следят положението с правата на човека, по-специално в чувствителни региони като остров Папуа, Молукските острови и Ачех;
13. Подчертава колко е важно в политическия диалог в рамките на СПС между ЕС и Индонезия да се включи измерението за правата на човека, като се обръща специално внимание на свободата на религията и на зачитането на правата на малцинствата;
14. Призовава държавите-членки и Комисията да подкрепят индонезийското гражданско общество и организациите за защита на правата на човека, които активно популяризират и насърчават принципите на демокрацията, толерантността и мирното съжителство между различните етнически и религиозни групи;
15. Възлага на своя председател да предаде настоящата резолюция на правителството и парламента на Индонезия, на заместник-председателя на Комисията/върховния представител на Съюза по въпросите на външните работи и политиката на сигурност, на Комисията, на правителствата и парламентите на държавите-членки, на Междуправителствената комисия на АЮИАН по правата на човека и на Съвета на ООН по правата на човека.

Индия и по-специално смъртната присъда на Davinder Pal Singh

P7_TA(2011)0342

Резолюция на Европейския парламент от 7 юли 2011 г. относно Индия, по-специално смъртната присъда на Davinder Pal Singh

(2013/C 33 E/25)

Европейският парламент,

- като взе предвид Резолюция 63/168 на Общото събрание на ООН, в която се призовава за изпълнение на Резолюция 62/149 на Общото събрание на ООН от 18 декември 2007 г., с която 106 държави гласуваха за приемането на резолюция, призоваваща за световен мораториум върху смъртните присъди и тяхното изпълнение, при 34 въздържали се и само 46 гласа против приемането на резолюцията;
- като взе предвид Резолюция 65/206 на Общото събрание на ООН от 21 декември 2010 г. относно мораториума върху използването на смъртното наказание,
- като взе предвид насоките на ЕС относно смъртното наказание,
- като взе предвид своята резолюция от 27 септември 2007 г. за всеобщ мораториум върху смъртното наказание ⁽¹⁾,
- като взе предвид Споразумението за сътрудничество между Европейската общност и Република Индия от 1994 г.,

⁽¹⁾ ОВ С 219 Е, 28.8.2008 г., стр. 306.